Tiettyjen tahojen — erityisesti velkojien, vähemmistöosakkaiden ja veroviranomaisten — oikeuksien erityissuojelu on taattava, mutta se on toteutettava suhteellisuusperiaatteen mukaisesti, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinnut.

Tässä yhteydessä Portugalin tasavalta voisi esimerkiksi määrittää toteutumattomien arvonlisien arvon, joiden osalta se säilyttää verotuksellisen toimivaltansa, kunhan tähän ei liity mahdollisuutta kantaa veroa välittömästi eikä asettaa muita edellytyksiä sen maksun siirtämiselle.

Oikeutettu tavoite taata verotuksen tehokkuus ja estää veronkiertoa voitaisiin saavuttaa myös vähemmän rajoittavilla menetelmillä käyttäen jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien verojen alalla 19.12.1977 annetussa neuvoston direktiivissä 77/799/ETY ([1]) tai keskinäisestä avunannosta tiettyihin maksuihin, tulleihin, veroihin ja muihin toimenpiteisiin liittyvien saatavien perinnässä 26.5.2008 annetussa neuvoston direktiivissä 2008/55/EY ([2]) tarkoitettuja mekanismeja.

Komission mukaan Portugalin lainsäädännössä ylitetään se, mikä on tarpeen tavoiteltujen päämäärien eli verojärjestelmän tehokkuuden takaamisen saavuttamiseksi. Tämän vuoksi komissio katsoo, että Portugalin lainsäädännössä on noudatettava samaa sääntöä riippumatta siitä, siirretäänkö kotipaikka, tosiasiallinen hallinto tai omaisuuseriä pois Portugalin alueelta vai pysyvätkö ne Portugalin alueella: vero onkannettava vasta, kun pääoman arvonnousu on toteutunut.

([1]) EYVL L 336, s. 15.
([2]) EUVL L 150, s. 28.

Kanne 25.1.2010 — Euroopan komissio v. Belgian kuningaskunta

(Asia C-41/10)

(2010/C 80/34)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: G. Rozet ja N. Yerrell)

Vastaaja: Belgian kuningaskunta

Vaatimukset

— todettava, että Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut direktiivin 73/239/ETY ([1]) ja erityisesti sen 6, 8, 15, 16 ja 17 artiklan sekä direktiivin 92/49/ETY ([2]) ja erityisesti sen 20, 21 ja 22 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on täytäntöönpannut direktiivit 73/239/ETY ja 92/49/ETY virheellisesti ja puutteellisesti

— Belgian kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävänä olevassa kanteessa komissio katsoo, että Belgiassa toimivien keskinäisten vakuutusliikkeiden lakisääteiseen sosiaaliturvaan kuulumaton toiminta lisäsairausvakuutuksen alalla ei ole ensimmäisen ja kolmannen vahinkovakuutusdirektiivin mukaista. Koska keskinäiset vakuutusliikkeet nimittäin toimivat lisäsairausvakuutuksen alalla suorassa kilpailutilanteessa vakuutusyhtiöiden kanssa, niihin kuuluisi soveltaa samoja oikeussääntöjä kuin viimeksi mainittuihin. Kantaja kiistää tältä osin vastaajan väitteen, jonka mukaan keskinäisten vakuutusliikkeiden tarjoamat lisäsairausvakuutuksen palvelut kuuluisivat ensimmäisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan d alakohdassa säädetyn poikkeuksen piiriin, ja huomauttaa, ettei lisävakuutukseen perustuvaa vakuutusturvaa voida samaistaa käsitteeseen "lakisääteiseen sosiaaliturvaan kuuluva vakuutus".

Komissio huomauttaa ensinnäkin, että ensimmäisen direktiivin 6 artiklan säännöksessä edellytetään, että ensivakuutusliikkeen aloittamiseen tarvitaan virallinen toimilupa, jota on haettava sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jonka alueelle yritys on perustanut kotipaikkansa. Belgiassa toimivilla keskinäisillä vakuutusliikkeillä ei kuitenkaan ole tämän säännöksen mukaista toimilupaa lisäsairausvakuutusta koskevaa toimintaansa varten.

Toiseksi kantaja arvostelee vastaajaa ensimmäisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdan a alakohdan noudattamatta jättämisestä siksi, ettei keskinäinen vakuutusliike (fr: mutualité, nl: mutualiteit) ole mikään niistä yhtiömuodoista, joihin vakuutusyhtiöiden on kuuluttava Belgiassa. Keskinäisillä vakuutusliikkeillä on lisäksi oikeus harjoittaa monenlaista vakuutusliikkeeseensä suoranaisesti kuulumatonta liiketoimintaa, vaikka 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, että yrityksen on rajoitettava liiketoimintansa vakuutusliikkeeseen ja siitä suoranaisesti johtuvaan toimintaan harjoittamatta muuta liiketoimintaa. Belgian lainsäädäntö on ongelmallinen myös 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan kannalta, koska siinä säädetään, että yrityksen on esitettävä 9 artiklan mukainen toimintasuunnitelma. Keskinäiset vakuutusliikkeet eivät kuitenkaan ole esittäneet mitään tällaista suunnitelmaa lisäsairausvakuutusta koskevaa toimintaansa varten. Belgiassa toimivilla keskinäisillä vakuutusliikkeillä ei myöskään ole velvollisuutta vähimmäistakuurahaston omistamiseen, vaikka ensimmäisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdan d alakohdassa niin vaaditaan.

Kolmanneksi komissio katsoo, että ensimmäisen direktiivin 13 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen (erityisesti 16, 16 a ja 17 artikla) ja kolmannen direktiivin 15 ja 20–22 artiklan mukaan keskinäisten vakuutusliikkeiden on perustettava vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun kattamiseen riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan lisäksi niiden koko toimintaa varten riittävä solvenssimarginaali. Keskinäisten vakuutusliikkeiden tarjoamia lisävakuutuksia koskeva solvenssimarginaali on kuitenkin otettu käyttöön Belgiassa vasta vuonna 2002, ja se lasketaan eri tavalla kuin ensimmäisessä direktiivissä säädetään.

---

(1) Muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24.7.1973 annettu ensimmäinen neuvoston direktiivi 73/239/ETY (EYVL L 228, s. 3).

(2) Muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta sekä direktiivien 73/239/ETY ja 88/357/ETY muuttamisesta 18.6.1992 annettu neuvoston direktiivi 92/49/ETY (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi) (EYVL L 228, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Højesteret (Tanska) on esittänyt 28.1.2010 — Viking Gas A/S v. BP Gas A/S

(Asia C-46/10)

(2010/C 80/35)

Oikeudenkäyntikieli: tanska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Højesteret

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Viking Gas A/S

Vastaaja: BP Gas A/S

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (1) 5 artiklaa, luettuna yhdessä direktiivin 7 artiklan kanssa, tulkittava siten, että yritys B on syyllistynyt tavaramerkkiloukkaukseen täyttämällä ja myymällä kaasua kaasupulloissa, jotka ovat peräisin yrityksestä A, seuraavissa olosuhteissa:

   1) A myy kaasua niin sanotuissa komposiittipulloissa, joiden erityinen muoto on rekisteröity Tanskassa tavaramerkiksi, minkä lisäksi muoto on rekisteröity yhteisön tavaramerkiksi. A ei ole näiden muotoa koskevien tavaramerkkien haltija vaan sillä on yksinoikeuslisenssi niiden käyttöön Tanskassa, minkä lisäksi sillä on oikeus nostaa kanteita tavaramerkkiloukkauksista Tanskassa.

   2) Kun kuluttaja ostaa komposiittipullon ensimmäisen kerran A:n jälleenmyyjältä, se maksaa myös pullosta, josta tulee näin kuluttajan omaisuutta.

   3) A täyttää komposiittipulloja siten, että kun kuluttaja ostaa kaasua, A:n jällenmyyjä vaihtaa kuluttajan tyhjän komposiittipullon toiseen, A:n täyttämään pulloon.

   4) B:n liiketoimintaan kuuluu pullojen — mukaan lukien edellä 1 kohdassa tarkoitettujen muotoa koskevalla tavaramerkillä suojattujen komposiittipullojen — täyttäminen kaasulla siten, että kun kuluttaja ostaa kaasua, B:n kanssa yhteistyötä tekevä jälleenmyyjä vaihtaa kuluttajan tyhjän komposiittipullon toiseen, B:n täyttämään pulloon.

   5) Kun B täyttää kysymyksessä olevia komposiittipulloja kaasulla, se varustaa pullot tarralla, josta ilmenee, että B on täyttänyt pullon.

2) Jos osoitetaan, että kuluttajat voivat yleisesti saada sellaisen käsityksen, että B:n ja A:n välillä on yhteys, onko tälle annettava merkitystä vastattaessa kysymykseen 1?

3) Jos kysymykseen 1 vastataan kieltävästi, voiko toiseen lopputulokseen johtaa se, että komposiittipulloissa — joita kysymyksessä oleva muotoa koskeva tavaramerkki koskee — on edelleen B:n tarroista huolimatta näkyvillä (painettuna) A:n kuvio- ja/tai sanamerkki?

4) Jos kysymykseen 1 tai 3 vastataan myöntävästi, voiko toiseen lopputulokseen johtaa sen osoittaminen, että A on sellaisten muuntyyppisten, A:n sana- ja/tai kuviomerkillä varustettujen pullojen osalta, joita muotoa koskeva tavaramerkki ei kata, monien vuosien ajan hyväksynyt — ja hyväksyy edelleen — sen, että muut yritykset täyttävät uudelleen näitä pulloja?